

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D., v právní věci **žalobce: B. D.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Irenou Wenzlovou, advokátkou se sídlem v Litoměřicích, ul. Sovova č. p. 709/5, PSČ 412 01, proti **žalované: P o l i c i i ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**, se sídlem v Ústí nad Labem, Lidické nám. č. p. 9, PSČ 401 79, v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalované,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. V řízení o žalobě a kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 5. 2015, č. j. 15 A 177/2013 – 115, žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou na ochranu před nezákonným zásahem žalované ve znění její úpravy ze dne 12. 2. 2014 a úpravy učiněné při ústním jednání před soudem konaném dne 6. 5. 2015 domáhal, aby soud vyslovil, jednak že: *zásah policisty Policie ČR dne 21. 3. 2013 v době kolem 00.30 hodin v Ústí nad Labem, ul. Havířská, kdy provedl zásah (pokyn či donucení) spočívající v provedení služebního zákroku – kompletní bezdůvodné lustrace řidiče, testu na alkohol a drogy a opakované prohlídky vozidla včetně povinné výbavy a technického stavu vozidla trvajícího skoro jednu hodinu, byl nezákonný* a jednak že: *zásah policistů Policie ČR dne 21. 3. 2013 v době kolem 00.30 hodin v Ústí nad Labem, ul. Havířská, kdy provedli zásah (pokyn či donucení) spočívající v provedení služebního zákroku – zákaz další jízdy žalobci vozidlem tov. zn. SEAT Toledo, r. z. „X“, byl nezákonný.*

Na tomto místě soud poznamenává, že žalobce původně za žalovaného označil Ministerstvo vnitra, nicméně v reakci na závěry obsažené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2014, č. j. Nad 224/2014 – 53, jemuž byla věc předložena v intencích ust. § 17 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), k sjednocení otázky, kdo má být v tomto řízení žalovaným a který soud je místně příslušný, k výzvě Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2015 sdělil, že žalovaným není Ministerstvo vnitra, nýbrž Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje. Z tohoto důvodu soud ve smyslu ust. § 83 s. ř. s. bez dalšího vycházel z toho, že žalovanou v tomto řízení je Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje.

Žalobce v žalobě uvedl, že policisté PČR, a to prap. H. a prap. Bc. J., provedli dne 21. 3. 2013 v době kolem 00.30 hod v Ústí nad Labem, ul. Všebořická a ul. Havířská, zásah (pokyn či donucení) spočívající v provedení služebního zákroku – zákaz další jízdy žalobci vozidlem tov. zn. SEAT Toledo, r. z. „X“, a v neoprávněné šikanózní kontroly vozidla. Důvodem pro vydání pokynu k zabránění další jízdy policisty PČR byla skutečnost, že zjistili, že kontrolované vozidlo je opatřeno pneumatikami odlišného dezénu. Šikanózní kontrolu vozidla pak žalobce spatřuje v tom, že vozidlo bylo bezdůvodně kontrolováno s požadavkem na předložení povinné výbavy, ačkoliv tato kontrola byla policisty PČR provedena s M. K. u téhož vozidla před půl hodinou popř. jednou hodinou a tato kontrola trvala jednu hodinu. Výsledkem šikanózní kontroly bylo zjištění, že ve vozidle není dostatečný počet náhradních žárovek ke stanovenému osvětlení vozidla a že ve vozidle není dostatečný počet pojistek k vozidlu.

Ve vztahu k zakazu další jízdy žalobci s dotyčným vozidlem žalobce namítl, že při kontrole se policista PČR dovolával ust. § 118a odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), který ovšem pojednává o situaci, kdy vozidlo je technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích tak závažným způsobem, že bezprostředně ohrožuje ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích. V daném případě tak nepostačuje jen technická nezpůsobilost k provozu na pozemních komunikacích, nýbrž je zde nutné i současné naplnění podmínky bezprostředního závažného ohrožení ostatních účastníků silničního provozu, ovšem s výjimkou nouzového dojetí vozidla i přes závažné závady. Policisté PČR přitom za závadu naplňující podmínku bezprostředního závažného ohrožení ostatních účastníků silničního provozu určili obutí vozidla různými pneumatikami, kdy vycházeli jen z obchodního označení pneumatiky při jinak stejné konstrukci, provedení, rozměru a huštění, a proto dle názoru žalobce nebyla naplněna podmínka technické nezpůsobilosti vozidla k provozu na pozemních komunikacích. K tomu žalobce doplnil, že policisté PČR byli při kontrole žalobcem upozorněni, že jede k výměně celé sady pneumatik, jelikož měl poškozené hned dvě pneumatiky, díky čemuž použil dvě rezervní pneumatiky, a to jednu z vozidla a jednu z domova, a proto, pokud se policisté PČR domnívají, že tato skutečnost je technickou závadou na vozidle, tak nechť vezmou na vědomí, že v daném případě jde o nouzové dojetí ke smluvnímu servisu ve smyslu ust. § 36 vyhlášky č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích (dále jen „vyhláška o technické způsobilosti vozidel“). Toto upozornění policisty PČR nezajímalo a zakázali další jízdu na základě svého rozhodnutí bez objektivního nálezu stanice technické kontroly toliko

s poukazem na povětrnostní a klimatické podmínky a ochranu všech účastníků silničního provozu. Z pořízených fotografií při kontrole je přitom zřejmá pouze částečně mokrá vozovka bez žádných zbytků sněhu apod., s tím, že v daný čas panovalo astronomické jaro, noční teplota se pohybovala kolem 0°C a noční provoz byl minimální, navíc v části města příměstského typu s maximem zeleně, nízkými obytnými a rodinnými domy.

Ve vztahu k šikanózní kontrole vozidla žalobce uvedl, že tuto kontrolu trvající několik desítek minut policisté PČR provedli před kontrolou pneumatik, přičemž při ní prokázali neznalost ust. § 32 vyhlášky o technické způsobilosti vozidel. Při kontrole bylo předloženo celkem 6 kusů pojistek, a to 5A, 10A, 15A, 20A, 20A a 25A, což odpovídá pojistkám používaným ve vozidle. Vedle toho byla předložena originální sada „Náhradní žárovky sada SEAT UNI“, která obsahuje vyměnitelnou sadu žárovek a také několik pojistek – 10A a 15A. Na podporu tohoto tvrzení žalobce k žalobě přiložil ilustrační schéma pojistek a také ilustrační foto náhradní sady žárovek. Policisté PČR ovšem požadovali předložit všechny pojistky užívané ve vozidlech, a to zejména 30A, 40A a 50A, a následně poukazovali na chybějící pojistky, které nejsou ve vozidle používány. V rámci šikanózní kontroly dále policisté PČR kontrolovali všechny doklady žalobce a také od vozidla, kdy kontrola těchto dokladů ve služebním vozidle trvala asi 15 minut, dále kontrolovali sady montážních klíčů na matice kol vozidla, dále kontrolovali povinnou výbavu vozidla, světla, lékárničku apod., vedle toho byl u žalobce proveden test na alkohol, ačkoliv policisté PČR nemohli nabýt dojmu, že žalobce požil alkohol, což potvrdila i kontrola, a dále byla provedena i kontrola technického stavu vozidla, kdy policisté PČR prohlíželi dezén pneumatik i jejich obchodní značku za přísvitů ruční svítilny. Při kontrole navíc policisté PČR požadovali bez jakéhokoliv právního i jiného faktického důvodu, aby M. K., který se dostavil posléze na místo kontroly, odstoupil od kontrolovaného vozidla, třebaže je jeho vlastníkem, čímž mu bránili v užívání jeho majetku. Tato skutečnost ovšem není uvedena v úředním záznamu žalované ze dne 21. 3. 2013, č. j. KRPU-66588-2/PŘ-2013-041016. Dle žalobce důvod, že M. K. nebyl kontrolovanou osobou, nemůže obstát, s ohledem na ust. § 43 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Policii ČR“), když nehrozilo žádné závažné ohrožení života či zdraví v případě setrvání M. K. na místě kontroly. Šikanózní jednání policistů PČR dle žalobce dokládá i jejich vyjádření uvedené v citovaném úředním záznamu ze dne 21. 3. 2013 o tom, že M. K. v průběhu kontroly neustále telefonicky s někým hovořil, kdy se dotazoval na policejní pravomoci k jednotlivým kontrolním úkonům a snažil se jim kontrolu žalobce a vozidla co nejvíce ztížit. M. K. jakožto občan přitom měl právo být na místě ohledání svého majetku a měl právo hovořit se svým právním zástupcem, když součástí policejního zákroku bylo jeho vlastnictví.

V návaznosti na to žalobce namítl, že policisté PČR jednali v rozporu se zákonem o silničním provozu, s čl. 2 odst. 2 Ústavy ČR, s čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, ust. § 1, § 2 odst. 1, odst. 2, odst. 3, odst. 4, § 3, § 4 odst. 1, odst. 2, § 5, § 6 odst. 1, odst. 2, § 7 odst. 1, § 8 odst. 1, odst. 2, § 10 a násl., § 14, § 44 a násl. a § 46 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ust. § 9, § 10 a § 11 zákona o Policii ČR, když vůči žalobci jednali šikanózně, kontrolu trvající přibližně hodinu prováděli po zastavení při běžné silniční kontrole bez jakéhokoliv důvodného podezření pro přestupek a navíc vozidlo bylo před krátkou dobou kontrolováno. Žalobce má za to, že se stal nechtěným aktérem vyřizování účtů policistů PČR s M. K., a to díky předchozí kontrole M. K. Na podporu svého názoru o nepřípustném, šikanózním, neprofesionálním a přespříliš horlivém a důkladném

jednání policistů PČR žalobce poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010 – 86, a ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 – 63, z nichž vyplývá, že policisté nesmí bezdůvodně umravňovat řidiče a činit na ně bezdůvodné nátlaky a že omezení řídit motorové vozidlo je nutno považovat za velmi citelný zásah do svobody jednotlivce, k němuž nesmí docházet nepřipustným způsobem.

Původně žalované Ministerstvo vnitra v písemném vyjádření k žalobě, které bez dalšího posléze přejala stávající žalovaná, k meritu věci uvedlo, že nesouhlasí s celým obsahem žaloby, neboť na základě výpovědí zasahujících policistů PČR a s přihlédnutím ke sdělení Českého hydrometeorologického ústavu ze dne 13. 6. 2013 byl předmětný zásah proveden zcela v souladu s platnou právní úpravou a zasahující policisté PČR se během zákroku nedopustili žádného protiprávního jednání. Postup policistů PČR je náležitě zachycen ve správním spise, který byl soudu předložen k předmětné žalobě, a také ve správním spise vedeném o přestupkovém jednání žalobce pod č. j. KRPU-66588/PŘ-2013-011016.

Na základě dostupných údajů lze dovodit, že dotčení policisté PČR během předmětného zákroku nepřekročili své oprávnění stanovené v ust. § 124 odst. 10 písm. e) zákona o silničním provozu, které umožňuje příslušníkovi PČR ve služebním stejnokroji při dohledu na bezpečnost a plynulost silničního provozu zakázat řidiči jízdu na dobu nezbytně nutnou nebo mu přikázat směr jízdy, vyžaduje-li to bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích, popř. jiný veřejný zájem. Vzhledem k okolnostem shodně popisovaným oběma dotčenými policisty PČR lze důvodně předpokládat, že s ohledem na povětrnostní podmínky panující v době zákroku a zjištěný technický stav vozidla bylo užití daného oprávnění v podobě zákazu další jízdy žalobci s dotčeným vozidlem oprávněné, neboť je všeobecně známo, že užití neshodných pneumatik na jedné nápravě ovlivňuje zásadně chování vozidla, třebaže se jedná o technicky shodnou pneumatiku jiné značky. Toto zjištění ve svém důsledku legitimizuje v dané situaci namítaný postup policistů PČR ve vztahu k zajištění bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Užití neshodných pneumatik, tj. nestejného rozměru, konstrukce, druhu dezénu a značky, odporuje dikci ust. § 21 odst. 13 vyhlášky o technické způsobilosti vozidel.

Žalovaná strana má rovněž za to, že žalobce nemůže s úspěchem argumentovat tzv. nouzovým dojetím. Pokud se pomine skutečnost o časovém údaji kontroly vozidla a běžné pracovní doby pneuservisů, tak řidič nemá volnou úvahu ohledně toho, kdy koná tzv. nouzové dojetí. Provozní režim tzv. nouzového dojetí je ve smyslu ust. § 36 odst. 1 vyhlášky o technické způsobilosti vozidel v návaznosti na ust. § 5 odst. 1 písm. e) zákona o silničním provozu omezen pouze na situace, kdy je na vozidle zjištěna závada během jízdy, a nikoliv tedy v blíže neupřesněném okamžiku před jejím započatím, jak extenzivně dovozují žalobce, když by to bylo v rozporu s ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Žalobcův extenzivní náhled na tzv. nouzové dojetí by umožňoval nekontrolovatelný provoz technicky nezpůsobilých vozidel v režimu nouzového dojetí, jejichž řidiči by nepokračovali v jízdě na nejbližší místo, kde lze závadu odstranit, nýbrž by např. hledali smluvní servis, který je dle jejich subjektivního názoru nejvhodnější.

K trvání kontroly a jejímu průběhu pak žalovaná strana uvedla, že trvala cca 10 až 20 minut s odkazem na vyjádření dotčených policistů PČR, což není v rozporu s jejich oprávněními uvedenými v ust. § 124 odst. 9 a odst. 10 zákona o silničním provozu ani v rozporu s interními normami Policie ČR, které upravují průběh silničních kontrol, a nijak

nepřesahovala standardní čas obdobných silničních kontrol. Požadavek na předložení povinné výbavy vozidla (sady pojistek a žárovek) je zcela legitimní součástí silniční kontroly, a to zejména v případě zhoršených klimatických podmínek, které panovaly v noci ze dne 20. na 21. 3. 2013. Předmětné vozidlo bylo výrobcem homologováno např. i ve variantě se vznětovou pohonnou jednotkou, přičemž v takovém případě se běžně užívá i pojistek těch hodnot uváděných žalobcem. Tvzení žalobce dokumentované obrazovou přílohou bez bližší definice provedení daného vozidla, k němuž se ilustrační schéma pojistek váže, je proto zcela neprůkazné, a to i vzhledem k tomu, že daný typ vozidla má i další pojistky umístěné v motorovém prostoru. Navíc nedostatečná povinná výbava vozidla (chybějící pojistky a chybějící žárovky) a ani nepředložení dokladu o zaplacení zákonného pojištění nebyly důvodem pro zákaz další jízdy žalobci s dotyčným vozidlem, když tyto skutečnosti představovaly přestupek ve smyslu ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, který byl rovněž uveden v oznámení o přestupku ze dne 21. 3. 2013, pod č. j. KRPU-66588/PŘ-2013-011016, adresovanému Magistrátu města Ústí nad Labem. Za toto přestupkové jednání spočívající jednak v nedostatečné povinné výbavě vozidla pro chybějící pojistky a chybějící žárovky a jednak v nepředložení dokladu o zaplacení zákonného pojištění byl žalobce v přestupkovém řízení shledán vinným a byla mu uložena pokuta ve výši 1.500,- Kč.

Dále žalovaná strana uvedla, že žalobce zcela nepravdivě tvrdí, že u něj byl proveden i test na drogy, když při kontrole byl podroben toliko dechové zkoušce na přítomnost alkoholu.

Žalovaná strana vedle toho považuje žalobcův poukaz na neoprávněnost pokynů na odstoupení M. K. z místa kontroly a jeho šikanu za irelevantní, neboť se netýká služebního zákroku vůči žalobci a není předmětem žalobního návrhu.

Závěrem žalovaná strana zdůraznila, že žalovaný zásah policistů PČR byl proveden na základě platné hmotněprávní úpravy a v souladu se základními zásadami činnosti Policie ČR, přičemž během předmětného zákroku nedošlo k žádnému poškození žalobcových práv.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 6. 5. 2015 právní zástupce žalobce nejprve vyjádřil názor, že udělené pověření pro pracovníka žalované jejím ředitelem Mgr. L. ze dne 30. 4. 2015 považuje za nesprávné, a proto při dnešním jednání by měl být osobně přítomen ředitel žalované, popřípadě tento ředitel měl nejprve vydat vnitřní právní předpis, aby posléze mohl pověřit své podřízené. K tomu doplnil, že má za to, že na uděleném pověření ze dne 30. 4. 2015 by nemělo být otisknuto kulaté razítko s malým státním znakem, přičemž v této skutečnosti by mohl být spatřován přestupek a dozajisté je to v rozporu se spisovým řádem Policie ČR. Dále právní zástupce žalobce provedl korekci žalobního petitu, a to v tom směru, že dotyčná kontrola byla patrně provedena v ul. Havířská a že kontrolované vozidlo tov. zn. SEAT Toledo mělo r. z. „X“, a nikoliv „X“. K věci uvedl, že žaloba byla podána zcela oprávněně, přičemž pro žalobce je stěžejní posouzení zákonnosti zákazu další jízdy, kterou mu vyslovili příslušníci PČR na základě provedené kontroly vozidla. Dále uvedl, že daná kontrola byla policisty prováděna bez důvodného podezření, přičemž s ohledem na její průběh, délku a fakt, že vozidlo bylo krátce předtím již policisty PČR kontrolováno, považuje uskutečněnou kontrolu za nezákonnou. V reakci na poskytnutý referát ze správního spisu právní zástupce žalobce uvedl, že veškerý skutkový stav je v podstatě zadokumentován jen úředními záznamy, které si sepsala sama žalovaná strana, a proto nemohou být brány jako

absolutně věrohodné důkazy, včetně délky uskutečněné kontroly. Navíc oba policisté PČR podávali svá vysvětlení až dne 12. 6. 2013. Pro daný případ by měl být podstatný úřední záznam ze dne 21. 3. 2013, kdy došlo ke kontrole. Dále uvedl, že nelze vyloučit, že úřední záznamy obsahují pouze údaje, které jsou v souladu s etickým kodexem žalované a právními předpisy jako takovými. Vedle toho podotkl, že žalobce nebyl pravomocně přestupkově odsouzen a skutečnost, zda žalobce byl či nebyl při kontrole testován na drogy je opět možno posoudit pouze ze záznamů vyhotovených žalovanou stranou. Dále uvedl, že z úředních záznamů nevyplývá žádný legitimní důvod pro provedení kontroly u žalobce, navíc z úředních záznamů nevyplývá, jakého konkrétního porušení zákonného ustanovení se dopustil žalobce, a to ještě takového, které by odůvodňovalo zákaz další jízdy s vozidlem. Právní zástupce žalobce rovněž zmínil, že v argumentaci žalované zcela postrádá aspekt tzv. nouzového dojetí. Žalobce měl být policisty poučen o nevhodnosti osazených pneumatik na nápravách z hlediska jejich odlišnosti, ovšem neměl mu být vyslovován zákaz další jízdy s vozidlem. Tento zákaz proto považuje za nepřiměřený. Závěrem právní zástupce žalobce navrhl, aby soud ve věci provedl dokazování, a to výsledkem žalobce, výsledkem M. K., výsledkem obou kontrolujících policistů PČR – tedy policisty H. a policisty J., dále výsledkem policisty Š. a také zvukovým záznamem z kontroly, který byl pořízen M. K. a jímž disponuje žalobce, a také interním pokynem žalované nařizujícím policistům při silničních kontrolách provádět u řidičů testy na přítomnost alkoholu.

Při téžže ústním jednání před soudem pověřený pracovník žalované nejprve uvedl, že ředitel žalované nevydává žádnou směrnici ohledně svého zastupování v řízení před soudy. V daném případě bylo vydáno pověření ad hoc, což odpovídá standardní praxi žalované. Ohledně předmětné žaloby pak navrhl její zamítnutí, když trval na tom, že silniční kontrola i zákaz další jízdy vyslovený žalobci byly učiněny zcela v souladu se zákonem. Kontrolu prováděli policisté PČR ve služebních stejnokrojích (vzor č. 92) opatřených služebními čísly, přičemž oba policisté vystupovali v pozici správního orgánu. Rozsah, povaha a účel dotyčné kontroly byl v souladu s pravomocemi úřední osoby. K dotyčné kontrole bylo přistoupeno s ohledem na fakt, že dané vozidlo bylo kontrolováno krátce předtím, kdy byly zjištěny závady odporující zákonu. Vozidlo bylo proto kontrolováno opětovně za účelem prověření, zda již byly odstraněny závady. Dále uvedl, že u žalobce nebyl proveden test na drogy a kontrola trvala cca 20 minut. K tomu doplnil, že již při první kontrole dotyčného vozidla byl řidiči, který nebyl žalobcem, vysloven zákaz další jízdy s vozidlem, a proto policisté PČR kontrolovali vozidlo opětovně i z toho důvodu, aby bylo prověřeno, zda vyslovený zákaz další jízdy je respektován. Oba policisté PČR podávali vysvětlení ze dne 12. 6. 2013 po řádném poučení, kdy byli zároveň i vázáni služebním slibem. Žalobce nepředložil žádné důkazy, které by vysvětlení policistů zpochybňovaly. Dále uvedl, že úřední záznam ze dne 21. 3. 2013 zcela jednoznačně uvádí důvod pro uskutečnění kontroly u žalobce, kdy tímto důvodem byla předchozí uskutečněná kontrola dotyčného vozidla s neuspokojivými výsledky. Pověřený pracovník žalované rovněž trval na tom, že úřední záznam o spáchání přestupku i oznámení přestupkové věci k projednání správnímu orgánu slovně popisují přestupkové jednání žalobce a zároveň uvádí i příslušnou právní kvalifikaci tohoto jednání. Dále zdůraznil, že nepravomocné rozhodnutí o přestupku neznamená, že by předmětná kontrola byla nezákonná. Dále podotkl, že interním pokynem žalované bylo stanoveno v době rozhodné provádět policisty při silničních kontrolách u řidičů i testy na alkohol. K dotazu soudu, na jakých zákonných ustanoveních byl vystavěn policisty ústně vyslovený zákaz další jízdy žalobci s vozidlem po provedené kontrole, pověřený pracovník žalované uvedl, že v ust. § 21 odst. 13

vyhláše o technické způsobilosti vozidel je uvedeno, že jedna náprava vozidla musí být osazena pneumatikami shodného rozměru, shodné konstrukce, shodného druhu dezénu a také shodné obchodní značky. Na to pak navazují ust. § 5 odst. 1 písm. a) a ust. § 124 zákona o silničním provozu, kdy policisté mohou mj. jiné zakázat další jízdu řidiči s vozidlem, přičemž tato možnost je vztahována k zajištění bezpečnosti ostatních účastníků silničního provozu s ohledem na aktuálně panující podmínky v provozu. Pověrností podmínky v daném případě byly takového rázu, že použití odlišných pneumatik, a to na obou nápravách kontrolovaného vozidla, ohrožovalo ostatní účastníky silničního provozu. Proto policisté legitimně využili zákonného oprávnění ve smyslu ust. § 124 zákona o silničním provozu a žalobci vyslovili zákaz další jízdy s vozidlem. K návrhu na provedení výslechů žalobce a dalších osob pověřený pracovník žalované vyjádřil nesouhlas, když nejsou potřebné k právnímu posouzení věci. Ve vztahu ke zvukovému záznamu podotkl, že žalobce měl dostatek prostoru předložit zvukový záznam ze silniční kontroly. Dále uvedl, že odlišnost pneumatik na jednotlivých nápravách kontrolovaného vozidla je náležitě doložena obsahem správního spisu. K internímu pokynu žalované ohledně testování řidičů na alkohol podotkl, že jej má k dispozici, a proto jej nyní předkládá soudu k založení do spisu pro účely případného dokazování.

Při dalším ústním jednání před soudem konaném dne 25. 5. 2015 právní zástupce žalobce setrval na všech žalobních námitkách. Předně podotkl, že mu vadí přítomnost JUDr. J. Z., pracovnice žalované, která ač není pověřena k dnešnímu jednání, tak sedí u stolu s pověřeným pracovníkem žalované, a nikoliv na lavici určené pro veřejnost. V daném případě zjevně nebyly splněny podmínky pro vyslovení zákazu další jízdy žalobci s vozidlem, když žalobce uskutečňoval s vozidlem tzv. nouzové dojetí. Dále zdůraznil, že hlídkující policisté PČR neměli oprávnění testovat žalobce na požití alkoholu bez důvodného podezření, a to i přes dikci zákona o Policii ČR a také příslušné policejní instrukce, když z nich vůbec nevyplývá, které vozidlo mají policisté podrobovat kontrole. V této souvislosti poukázal na paralelu k daňové kontrole, která se může rovněž uskutečňovat jen při důvodných podezřeních správce daně.

Při též ústním jednání před soudem pověřený pracovník žalované nadále požadoval zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. Setrval na názoru, že hlídkující policisté PČR při rozporované silniční kontrole nepřekročili zákonný rámec svých kontrolních pravomocí, přičemž byli oprávněni žalobce testovat na požití alkoholu i bez důvodného podezření. Vyslovený zákaz další jízdy žalobci s vozidlem byl učiněn na základě zákona a na základě objektivních skutečností. Dále podotkl, že testování řidičů na alkohol vychází z policejní instrukce nadřízené žalované, přičemž soudní judikatura dosud tuto policejní instrukci nerozporovala. V daném případě žalobce nemůže argumentovat tzv. nouzovým dojetím, když tato argumentace nebyla žalobcem při kontrole vůbec uplatněna a když závadu bylo možné odstranit přímo na místě odpovídajícími pneumatikami. K dotazu soudu, zda zákaz další jízdy žalobce s vozidlem byl policisty PČR nějak časově limitován, pověřený pracovník žalované, uvedl, že nikoliv.

Při dalším ústním jednání před soudem konaném dne 16. 5. 2016 právní zástupce žalobce předně vyjádřil názor, že udělené pověření pro přítomnou policistku jejím ředitelem Mgr. L. ze dne 24. 6. 2015 považuje za nesprávné, když dotyčný ředitel měl nejprve vydat vnitřní právní předpis, a to přímo na konkrétního pracovníka, kterým by bylo upraveno pověření k jednání dotyčného pracovníka před soudem. Jedině takový postup by odpovídal

díky ust. § 33 odst. 5 správního řádu. Nesouhlasil s názorem Nejvyššího správního soudu, který byl obsažen v jeho rozsudku ze dne 26. 11. 2015, když pověření nadřízeného v daném případě není vnitřním právním předpisem. Právní zástupce žalobce při jednání navrhl, aby soud ve věci provedl dokazování rovněž účastnickým výsledkem žalobce. Závěrem právní zástupce žalobce navrhl, aby soud žalobě v jejím zbytku (v reflexi rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015) v plném rozsahu vyhověl. Setrval na tom, že zákaz další jízdy nebyl konkrétní z hlediska jeho časové platnosti. V daném případě bylo efektivní, aby žalobci bylo umožněno odjet s vozidlem do svého bydliště, kde by mohl vozidlo osadit správními pneumatikami. Vyslovený zákaz musel být pro žalobce konkrétní, přesný, výstižný, a to aby mohl být zákonným zásahem ze strany Policie ČR vůči žalobci. Žalobce kategoricky nesouhlasil se závěry Nejvyššího správního soudu o tom, že adresát správního zásahu si sám má dovodit do kdy dotyčný zákaz trvá, a to vzhledem k jeho mentálním schopnostem. Tento názor považoval právní zástupce žalobce za nepřijatelný, když je velice relativní otázkou to, kdy lze jednoznačně stanovit, kdy klimatické podmínky se zlepšily v takové míře, že zákaz další jízdy již neplatí. Navíc žalobci ze strany Policie ČR nebylo sděleno, že zákaz další jízdy přestane platit, až přestane být námraza a mrholit. Touto praxí ze strany Policie ČR je žalobce proti své vůli vystaven riziku vzniku i případné trestní odpovědnosti za maření úředního rozhodnutí, což žalobce považuje za nepřijatelné.

Při téžte dalším ústním jednání před soudem pověřená pracovnice žalované nadále navrhovala, aby soud žalobu v jejím zbytku (v reflexi rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015) pro nedůvodnost zamítl. Trvala na tom, že v daném případě policisté legitimně využili své široké správní uvážení ve smyslu ust. § 124 odst. 10 písm. e) zákona o silničním provozu. Žalobce by měl vzít v potaz fakt, že na řidiče obecně jsou kladeny zvýšené požadavky na jejich rozumové a volní schopnosti oproti běžným osobám. V daném případě si přitom žalobce vyslovený zákaz další jízdy zavinil sám. Vedle toho délka trvání dotyčného zákazu nebyla odvislá jen zlepšení počasí, když tuto délku si mohl žalobce zkrátit tím, že by vozidlo osadil řádně odpovídajícími pneumatikami. Pro daný případ nemá žádnou relevanci ani žalobcova případná argumentace nedostatkem financí na pořízení vhodných pneumatik. Pokud nemá dostatek financí, nemůže řídit vozidlo se špatnými pneumatikami. Ve vztahu k návrhu právního zástupce žalobce na účastnický výsledek žalobce zdůraznila, že žalobce by v rámci své účastnické výpovědi neřekl nic více, než to co tvrdí v žalobě.

V rámci svědecké výpovědi poskytnuté při ústním jednání před soudem konaném dne 16. 5. 2016 policista H. vypověděl, že na okolnosti, za kterých byl vysloven zákaz další jízdy žalobci s vozidlem, si pamatuje. Tehdy dotyčný zákaz jízdy formuloval on s tím, že za tehdy panujících klimatických podmínek v daném místě (mrholilo, místy byla námraza na vozovce, venkovní teplota se pohybovala pod 4 stupně Celsia) a s ohledem na pneumatiky osazené na dotyčném vozidle, žalobci jakožto řidiči sdělil, že další jízda s vozidlem se nesmí uskutečnit, aby nedošlo k ohrožení jeho samotného i ostatních účastníků silničního provozu. Vyslovený zákaz žalobce respektoval, s vozidlem nikam již neodjel. Svědek měl tehdy za to, že žalobce náležitě porozuměl vyslovenému zákazu. K tomu doplnil, že vozidlo tehdy mělo osazeno pneumatiky rozdílného výrobce a rozdílného typu na jedné ose, a to dokonce na obou jeho osách, přičemž tuto skutečnost svědek běžně ověřuje při kontrolování vozidel. K dotazu právního zástupce žalobce, zda si svědek vybavuje místo, kde došlo ke kontrole vozidla, svědek uvedl, že ano, bylo to v Ústí nad Labem ve čtvrti Všebořice v ulici Všebořická či Havířská, a to před obchodním domem Bauman. Ke kontrole došlo v noci za tmy. K dalšímu

dotazu právního zástupce žalobce, zda si vybavuje, jak byl žalobce tehdy oblečen, zda může blíže popsat kontrolované vozidlo, svědek uvedl, že si již nepamatuje, jak byl žalobce oblečen. K vozidlu podotkl, že se jednalo o patrně o tovární značku Seat, modelové řady Toledo, či Cordoba, tmavé barvy. K dalšímu dotazu právního zástupce žalobce, z jakého důvodu svědek přikročil ke kontrole v případě žalobce, svědek uvedl, že tak bylo činěno s ohledem na to, že stejnému vozidlu vyslovil cca 2,5 hodiny předtím zákaz další jízdy, respektive jeho řidiči, který vozidlo tehdy řídil. Svědek si chtěl ověřit, zda jeho zákaz je respektován. K dalšímu dotazu právního zástupce žalobce, co by následovalo, pokud by žalobce nerespektoval vyslovený zákaz další jízdy, svědek uvedl, že by zasahoval stejně vůči žalobci, tj. zastavil by ho a vyslovil by mu opětovně zákaz další jízdy a v případě, že by to žalobce nerespektoval, tak by v úvahu přicházelo i jeho zajištění. K dalšímu dotazu právního zástupce žalobce, zda je svědkovi známo, kdy přestala být v daném místě námraza, mrholit, či sněžit, svědek uvedl, že mu to známo není, navíc když po službě se nezdržoval v dané lokalitě. K dalšímu dotazu právního zástupce žalobce, jak přesně svědek formuloval vyslovený zákaz další jízdy, svědek uvedl, že jej formuloval v tom směru, že: „na těch pneumatikách, co jsou usazeny na vozidle a že vzhledem k aktuálním klimatickým podmínkám vyslovuji zákaz další jízdy“. Žalobci tehdy blíže neozřejmoval, co myslí těmi špatnými klimatickými podmínkami, neboť mu to přišlo nadbytečné. K dalšímu dotazu právního zástupce žalobce, zda se svědek žalobce dotazoval na tzv. nouzové dojetí, svědek uvedl, že nikoliv, když tak nikdy ve své praxi nečiní. K dotazu předsedkyně senátu, zda se sám žalobce jakkoliv vyjadřoval, že jeho jízda představuje tzv. nouzové dojetí, svědek uvedl, že nikoliv. K tomu svědek doplnil, že tehdy neměl žádný důvod se domnívat, že by žalobce uskutečňoval, tzv. nouzové dojetí, když touto skutečností žalobce nijak neargumentoval. K dalšímu dotazu předsedkyně senátu, zda má svědek za to, že jím vyslovený zákaz další jízdy byl pro žalobce srozumitelný a pochopil jej, svědek uvedl, že ano, když žalobce uposlechl zákazu a respektoval jej. Tehdy se žalobce svědka nedotazoval, do kdy zákaz platí, z čehož svědek usoudil, že žalobce jím formulovanému zakazu, a to přesně jak mu byl sdělen, porozuměl a pochopil jej.

V rámci svědecké výpovědi poskytnuté při ústním jednání před soudem konaném dne 16. 5. 2016 policista J. vypověděl, že si vybavuje, že výzvu k zakazu další jízdy žalobci tehdy vyslovil jeho kolega H., a to z důvodu toho, že bylo zjištěno, že vozidlo, v němž jel žalobce, bylo osazeno nevhodnými pneumatikami pro různý dezén, přičemž zákaz byl vysloven i vzhledem k tehdy panujícím špatným klimatickým podmínkám v daném místě. Tehdy na daném místě mrholilo a byla námraza. K dotazu předsedkyně senátu, jak byl vyslovený zákaz formulován, a to dle jeho časové platnosti, svědek uvedl, že zákaz byl formulován tak, že platil do té doby, dokud nebudou v pořádku na vozidle pneumatiky a dokud se nezlepší špatné klimatické podmínky. Bližší časové určení z povahy věci nebylo možné. K dalšímu dotazu předsedkyně senátu, zda žalobce porozuměl vyslovenému zakazu, svědek uvedl, že zcela jistě pochopil, když žalobce v jízdě s vozidlem nepokračoval, toto vozidlo uzamkl a přesedl si do jiného vozidla k řidiči K. K dalšímu dotazu předsedkyně senátu, zda svědek měl nějaký pocit, že by se mohlo u žalobce jednat o tzv. nouzové dojetí s vozidlem, svědek uvedl, že nikoliv. Svědek si výslovně vybavuje, že žalobce naprosto vůbec neargumentoval tzv. nouzovým dojetím. Svědek se tehdy žalobce neptal, zda uskutečňuje tzv. nouzové dojetí, a to s ohledem na skutkové okolnosti daného případu – zejména zjevně nevyhovující stav pneumatik na vozidle. K dotazu právního zástupce žalobce, zda si svědek vybavuje, co měl žalobce na sobě a o jaké kontrolované vozidlo se jednalo, svědek uvedl, že si již nepamatuje, co měl žalobce

na sobě. K vozidlu podotkl, že se jednalo o stejné vozidlo, jaké před pár hodinami kontroloval s řidičem Komárkem. Jednalo se tedy o vozidlo tov. zn. Seat, model Toledo, tmavší barvy. K dalšímu dotazu právního zástupce žalobce, co by následovalo, kdyby žalobce nerespektoval vyslovený zákaz, svědek uvedl, že by patrně jistě vůči žalobci bylo zasahováno, neboť jeho případná další jízda by bylo ze strany svědka vnímáno jako porušení již vysloveného zákazu. Svědek v tomto směru připustil, že pokud by došlo k vystupňování neshody mezi žalobcem a policií pro nerespektování vysloveného zákazu, mohl by být žalobce i zajištěn. K dalšímu dotazu právního zástupce žalobce, jak se mohl interpretovat vyslovený zákaz další jízdy z hlediska jeho časového trvání, svědek uvedl, že toto časové určení nemohlo být předem přesně dáno, nicméně zákaz byl formulován tak, že platí, než dojde k řádnému osazení vozidla patřičnými pneumatikami či zlepšení klimatických podmínek. K dalšímu dotazu právního zástupce žalobce, v čem spočíval nedostatek na použitých pneumatikách, svědek uvedl, že vozidlo mělo pneumatiky od různých výrobců a různých typů. K tomu doplnil, že si výslovně vybavuje, že dotyčné vozidlo mělo minimálně na přední nápravě rozdílné pneumatiky.

Předmětnou žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného soud posoudil podle části třetí třetího dílu hlavy druhé s. ř. s. Žalobou na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu se podle § 82 odst. 1 s. ř. s. může každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, domáhat ochrany proti takovému zásahu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný. Podle ust. § 87 odst. 1 s. ř. s. platí, že soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; pokud soud rozhoduje pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu. Podle ust. § 87 odst. 2 s. ř. s. platí, že soud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem. Žalovaným je pak podle ust. § 83 s. ř. s. správní orgán, který podle žalobního tvrzení zásah provedl.

Žaloba podaná podle ust. § 82 s. ř. s. je institutem, který má poskytnout ochranu každému před nezákonným jednáním správního orgánu, přičemž zákon neobsahuje definici nezákonného zásahu správního orgánu. Soudní řád správní vymezuje zásah jen velmi obecně a široce, neboť pod pojem zásahu spadá velké množství faktických činností správních orgánů, k nimž jsou různými zákony oprávněny. Pojmovým znakem těchto faktických činností je to, že se jedná o úkony neformální, pro které mohou a nemusí být stanovena pravidla např. omezení osobní svobody, donucení k opuštění určitého místa, útok proti tělesné integritě, donucení něco konat nebo něčeho se zdržet. Jedná se tedy o úkony, které nejsou v podobě rozhodnutí, avšak přesto jsou závazné pro osoby, vůči nimž směřují, a to na základě jak písemného tak i faktického pokynu či příkazu.

Na tomto místě soud uvádí, že v předmětné věci soud již jednou rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 25. 5. 2015, č. j. 15 A 177/2013 – 115.

V daném rozsudku ze dne 25. 5. 2015 soud předně uvedl, že pověření pro Ing. et Ing. M. S., pracovníka žalované, k zastupování žalované při ústním jednání před soudem ze dne 30. 4. 2015 shledal řádným a věcně správným, přičemž soudu nevystaly pochybnosti o tom,

že by pověřený pracovník žalované nebyl kompetentní vystupovat v řízení před soudem za žalovanou na základě předloženého pověření ze dne 30. 4. 2015. Případné nedostatky ve vyhotovení pověření, na které poukazoval právní zástupce žalobce (otisk kulatého razítka s malým státním znakem), nesouvisí s předmětem žaloby, a proto se soud jimi nezabýval.

Dále soud v daném rozsudku ze dne 25. 5. 2015 uvedl, že žalobce se v předmětné věci domáhal určení, že zásah policistů PČR kolem 00.30 hodiny dne 21. 3. 2013 v Ústí nad Labem, ul. Havířská, a to jednak v podobě silniční kontroly a jednak v podobě ústně vysloveného zákazu další jízdy žalobci s kontrolovaným vozidlem tov. zn. SEAT Toledo, r. z. „X“, je nezákonný. S ohledem na takto formulovaný petit soud tedy o předmětné žalobě ve smyslu ust. § 87 odst. 1 s. ř. s. rozhodoval na základě skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu.

Ve vztahu k namítanému nezákonnému zásahu v podobě policisty PČR uskutečněné silniční kontroly pak soud v daném rozsudku ze dne 25. 5. 2015 dospěl k závěru, že provedená silniční kontrola byla učiněna v souladu se zákonem a s pravomocemi úřední osoby, byla projevem výkonu dohledové činnosti Policie ČR nad plynulostí a bezpečností silničního provozu tak, jak předvídá zákon o silničním provozu. Na základě toho pak soud žalobu ohledně rozporované silniční kontroly neshledal důvodnou, a proto ji ve výroku rozsudku ad I. ze dne 25. 5. 2015 podle ust. § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl.

Ve vztahu k namítanému nezákonnému zásahu v podobě policisty PČR ústně vysloveného zákazu další jízdy žalobci s kontrolovaným vozidlem tov. zn. SEAT Toledo, r. z. „X“, z důvodu zjištění, že dotyčné vozidlo je na nápravách opatřeno pneumatikami odlišného dezénu, soud v daném rozsudku ze dne 25. 5. 2015 žalobu v tomto směru vyhodnotil jako důvodnou. V daném rozsudku ze dne 25. 5. 2015 soud dovodil, že v předmětné věci policisté PČR v zásadě mohli žalobci vyslovit zákaz další jízdy s vozidlem ve smyslu ust. § 124 odst. 10 písm. e) zákona o silničním provozu z důvodu zjištění, že ačkoliv žalobce údajně neuskutečňoval s vozidlem tzv. nouzové dojetí a že údajně bylo toto vozidlo na nápravách osazeno pneumatikami s odlišným dezénem, což dle názorů policistů PČR ohrožovalo bezpečnost a plynulost silničního provozu s ohledem na tehdy údajně panující poměry na místě silniční kontroly v podobě nepříznivých povětrnostních podmínek. Nicméně pro vyhodnocení žaloby z hlediska zákonnosti vysloveného zákazu další jízdy žalobci s vozidlem bylo pro soud zásadní, že policisté PČR tento zákaz časově nelimitovali na dobu nezbytně nutnou, jak k výslovnému dotazu soudu potvrdil pověřená pracovnice žalované při ústním jednání před soudem konaném dne 25. 5. 2015, přičemž tato skutečnost nevyplývala ani ze správního spisu. Na základě toho pak soud dovodil, že pokud kontrolující policisté PČR nevyslovili zákaz další jízdy žalobci s vozidlem na nezbytně nutnou dobu, když tento zákaz vůbec časově nelimitovali, překročili tím zákonný rámec daný ust. § 124 odst. 10 písm. e) zákona o silničním provozu. Z tohoto důvodu soud žalobu ohledně rozporovaného zákazu další jízdy vyhodnotil jako důvodnou, a proto mu nezbylo než určit ve smyslu ust. § 87 odst. 1, odst. 2 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. ze dne 25. 5. 2015, že tento zákaz byl nezákonný.

Ke kasační stížnosti žalované vůči rozsudku soudu ze dne 25. 5. 2015, a to konkrétně vůči jeho výroku rozsudku ad II. o určení, že vyslovený zákaz další jízdy žalobci s kontrolovaným vozidlem, byl nezákonný, a vůči od něj odvislého jeho výroku rozsudku ad III. o uložení povinnosti žalované uhradit žalobci náklady soudního řízení, byl tento rozsudek

ve výrocích ad II. a III. zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 1 As 149/2015 – 32. Z právé uvedeného plyne, že výrok rozsudku ad I. ze dne 25. 5. 2015 o zamítnutí žaloby ve vztahu k uskutečněné silniční kontrole zůstal nedotčen a je pravomocný. Z tohoto důvodu se soud v dalším řízení zabýval žalobou výlučně ve vztahu k určení, zda vyslovený zákaz další jízdy žalobci s kontrolovaným vozidlem, byl či nebyl nezákonný, a v návaznosti na to i otázkou nákladů soudního řízení.

Ve shora citovaném částečně zrušujícím rozsudku ze dne 26. 11. 2015 Nejvyšší správní soud dovedl, že učinit závěr o zákonnosti zásahu kontrolujících policistů v podobě zákazu další jízdy žalobci s kontrolovaným vozidlem bude možné až v okamžiku, kdy krajský soud provede výslech zasahujících policistů, a postaví tak najisto, jak přesně byl zásah formulován. V této souvislosti Nejvyšší správní soud výslovně podotkl, že nesouhlasí s právním názorem krajského soudu, že pojem „nezbytně nutná doba“ je nutno blíže určit časovým vyjádřením, když k tomu postačuje vymezení časového úseku trvání zákazu další jízdy, a to ukončení trvání stavu, který ohrožuje bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích, tedy dokud trvá technická nezpůsobilost vozidla žalobce v kombinaci s nepříznivými povětrnostními podmínkami. Pokud by tedy dle Nejvyššího správního soudu kontrolující policisté ústně zakázali žalobci další jízdu z důvodu technické nezpůsobilosti jeho vozidla s ohledem na počasí v danou dobu v dané lokalitě, dostatečně by tak určili, kdy vyslovený zákaz přestává být vůči žalobci účinný, když osoba, která byla schopna úspěšně získat řidičské oprávnění, je jistě natolik rozumově vyspělá, aby si v tomto konkrétním případě moment konce trvání předmětného zákazu dovedla sama. Závěrem Nejvyšší správní soud taktéž dovedl, že v dalším řízení by se krajský soud měl zabývat i otázkou, zda provedený zásah byl učiněn v okamžiku žalobcova tvrzeného nouzového dojetí.

V dalším řízení vedeném na základě shora citovaného částečně zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015 je krajský soud výše předestřenými závěry Nejvyššího správního soudu podle ust. § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán.

Vzhledem k tomu, že právní zástupce žalobce v dalším řízení po vydání částečně zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015 nadále rozporoval pověření pro pracovníka žalované, a to tentokrát JUDr. J. Z., k zastupování žalované při ústním jednání před soudem ze dne 24. 6. 2015, která nahradila Ing. et Ing. M. S., tj. pracovníka, který dosud v řízení před soudem jménem žalované jednal, soud ve shodě s názorem vysloveným v rozsudku ze dne 25. 5. 2015, sp. zn. 15 A 54/2015, jehož část je pravomocná, v němž soud hodnotil obdobné pověření pro policistku, uvádí, že dané pověření pro policistku, které je shodně koncipováno v této věci, shledává řádným a věcně správným. Soudu nevystaly pochybnosti o tom, že by pověřená pracovnice žalované nebyla kompetentní vystupovat v řízení před soudem za žalovanou na základě předloženého pověření ze dne 24. 6. 2015. Případné nedostatky ve vyhotovení pověření, na které poukazoval právní zástupce žalobce (otisk kulatého razítka s malým státním znakem), nesouvisí s předmětem žaloby, a proto se soud jimi nezabýval.

Dále soud uvádí, že již v rozsudku ze dne 25. 5. 2015 soud konstatoval, že vyslovený zákaz další jízdy žalobci s kontrolovaným vozidlem pro osazení náprav vozidla pneumatikami s odlišným dezénem žalovaná strana opírala o ust. § 124 odst. 10 písm. e) zákona o silničním provozu v návaznosti na ust. § 21 odst. 13 vyhlášky o technické způsobilosti vozidel s poukazem na špatné povětrnostní podmínky panující v době inkriminované kontroly a také

s poukazem na to, že s ohledem na skutkové okolnosti případu se u žalobce nejednalo o tzv. nouzové dojetí. Soud neshledal důvody, proč by se měl od tohoto závěru jakkoliv odchýlit i v dalším řízení. Policista J. v rámci své svědecké výpovědi učiněné v řízení před soudem výslovně vyloučil, že by měl pocit, že žalobce s kontrolovaným vozidlem před zastavením hlídkou PČR uskutečňoval tzv. nouzové dojetí s vozidlem. Svědek si vybavil, že žalobce po jeho zastavení naprosto vůbec neargumentoval tzv. nouzovým dojetím. Rovněž policista H. v rámci své svědecké výpovědi učiněné v řízení před soudem vypověděl, že žalobce po jeho zastavení tehdy vůbec neargumentoval tím, že se jedná o tzv. nouzové dojetí. Svědek přitom ani neměl žádný důvod se domnívat, že žalobce uskutečňuje tzv. nouzové dojetí. Obě svědecké výpovědi tak dle názoru soudu naprosto shodně prokazují, že žalobce tehdy s kontrolovaným vozidlem neuskutečňoval tzv. nouzové dojetí. Tomuto závěru soudu, tj. že s vozidlem nebylo uskutečňováno tzv. nouzové dojetí, ostatně koresponduje fakt, že kontrolované vozidlo bylo pár hodin před tím již zastaveno a kontrolováno stejnými policisty, a to dne 20. 3. 2013 v době okolo 22.30 hodin na jiném místě s jiným řidičem, kdy policisté prvně dospěli k závěru, že s vozidlem není uskutečňováno tzv. nouzové dojetí a prvně vyslovili zákaz další jízdy, jak je soudu známo z jeho úřední činnosti ve vztahu k řízení vedeném u soudu pod sp. zn. 15 A 54/2015.

Dále soud uvádí, že ve shora citovaném částečně zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015 se Nejvyšší správní soud ztotožnil se závěrem soudu, který byl vysloven v rozsudku ze dne 25. 5. 2015 o tom, v daném případě policisté PČR v zásadě mohli žalobci vyslovit zákaz další jízdy s vozidlem ve smyslu ust. § 124 odst. 10 písm. e) zákona o silničním provozu z důvodu zjištění, že žalobce neuskutečňoval s vozidlem tzv. nouzové dojetí, dané vozidlo na nápravách osazeno pneumatikami s odlišným dezénem, což dle názorů policistů PČR ohrožovalo bezpečnost a plynulost silničního provozu s ohledem na tehdy údajně panující poměry na místě silniční kontroly v podobě nepříznivých povětrnostních podmínek, přičemž tento zákaz další jízdy řidiči s vozidlem může být vysloven jen na nezbytně nutnou dobu.

K vymezení nezbytně nutné doby ve shora citovaném částečně zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015 Nejvyšší správní soud přitom výslovně dovodil, že v daném případě bylo možné vymezit časový úsek trvání zákazu další jízdy jediné ukončením trvání stavu, který ohrožuje bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích, tedy dokud trvá technická nezpůsobilost vozidla žalobce v kombinaci s nepříznivými povětrnostními podmínkami. Policista J. v rámci své svědecké výpovědi učiněné v řízení před soudem přitom výslovně uvedl, že zákaz další jízdy byl formulován tak, že platil do té doby, dokud budou panovat špatné klimatické podmínky. Bližší časové určení z povahy věci nebylo možné. K tomu doplnil, že žalobce zcela jistě porozuměl vyslovenému zakazu, neboť v jízdě s vozidlem nepokračoval. Vedle toho podotkl, že žalobce mohl jednoznačně rovněž pochopit, kdy zákaz další jízdy přestane platit (pokud by si žalobce dal do pořádku pneumatiky a že by se zlepšily tehdy panující klimatické podmínky). Taktéž policista H. v rámci své svědecké výpovědi učiněné v řízení před soudem vypověděl, že tehdy dotýčný zákaz jízdy formuloval v tom směru, že: „na těch pneumatikách, co jsou usazeny na vozidle a že vzhledem k aktuálním klimatickým podmínkám vyslovuji zákaz další jízdy“. K tomu svědek doplnil, že žalobci tehdy blíže neozřejmoval, co myslí těmi špatnými klimatickými podmínkami, neboť mu to přišlo nadbytečné. Svědek měl za to, že jím vyslovený zákaz další jízdy byl pro žalobce srozumitelný a pochopil jej, když žalobce uposlechl zakazu a

respektoval jej. Tehdy se žalobce svědka nedotazoval, do kdy zákaz platí, z čehož svědek usoudil, že žalobce jím formulovanému zákazu, a to přesně jak mu byl sdělen, porozuměl a pochopil jej. Obě svědecké výpovědi tak dle názoru soudu naprosto shodně prokazují, že kontrolující policisté ústně zakázali žalobci další jízdu z důvodu technické nezpůsobilosti jeho vozidla s ohledem na počasí v danou dobu v dané lokalitě. Tím naprosto dostatečně v reflexi závěrů vyslovených v částečně zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015 určili, kdy vyslovený zákaz přestává být vůči žalobci účinný. Žalobce jakožto osoba, která byla schopna úspěšně získat řidičské oprávnění, byl jistě natolik rozumově vyspělý, aby si v tomto konkrétním případě moment konce trvání předmětného zákazu dovodil sám.

Na tomto místě soud poznamenává, že v intencích ust. § 52 s. ř. s. nepřikročil k dokazování účastnickým výsledkem žalobce, a to pro nadbytečnost s ohledem na jednoznačné svědecké výpovědi, které si vzájemně nijak nekolidovaly ani nekolidovaly s obsahem správního spisu, náležitě ozřejmily skutkový stav daného případu, a které mají z podstaty věci vyšší důkazní hodnotu nežli prostá účastnická výpověď. Soud nesouhlasí s případnou argumentací právního zástupce žalobce, že by žalobce neměl možnost se k věci náležitě vyjádřit. Žalobce tak mohl učinit po celou dobu soudního řízení v písemné podobě a také mu nic nebránilo v tom, aby se osobně účastnil nařízených soudních jednání, o kterých byl řádně soudem vyrozumíván prostřednictvím jeho právních zástupců.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první a ust. § 110 odst. 3 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl konečný úspěch ve věci a žalovaná náhradu nákladů řízení nepožadovala a navíc jí ani žádné náklady nad rámec její úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 16. května 2016

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová